

har omtalt om Anmeldelser og Registrering. Det har absolut ingen Betydning, om det bliver obligatorisk, at Hundene bærer Tegn, medmindre Tegnene kommer til at svare omtrent til dem, vi har paa vore Biler, saa at det kan ses i lang Afstand, hvad det er for Hunde, som bærer dem; men det vil komme til at se noget mærkeligt ud, om Hundene skal løbe med saadanne store Skilte, og hvis de ikke gør det, vil Hundetegnene ingen Betydning faa. Det, der betyder noget, er, om man kan komme til at skyde dem ned, og kan man først skyde dem ned, kan man ogsaa faa Oplysninger om, hvor Hundene hører hjemme. Det kan man i det hele lettere skaffe sig Oplysning om, end man kan se det Nummer, Hundene løber rundt med.

Saa vil jeg blot med Hensyn til Behandlingen af det tilsvarende Lovforslag, vi havde i sidste ordentlige Samling, gøre opmærksom paa, at første Behandling fandt Sted den 10. Januar; al den Behandling, Lovforslaget har været Genstand for, er altsaa foregaaet i Aar.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Gisselbæk: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne af 10. April 1895.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2809).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Effersø: Jeg anbefaler dette Lovforslag; der hersker Enighed om det i Lagtinget, og jeg anser det for humant og retfærdigt, jeg antager ikke, det kan medføre alt for tyngende eller uoverkommelige Udgifter for Kommunerne. Behandlingen kan foregaa hurtigt og nemt, idet Lovfor-

slaget er let overskueligt. Det er derhos stemmende med Lovgivningen i samme Retning henede, og jeg er altid glad, naar vi kan følge med i den sociale Udvikling. Lovforslaget fører videre den Lovgivning, vi alt har faaet paa Færøerne gennem en Række Love i denne Retning.

Jeg udtrykker min Tilfredshed med, at man ved Udvidelsen til Færøerne af de heromhandlede Bestemmelser ligesom hidtil i lignende Tilfælde har benyttet Lovgivningsvejen i Stedet for kongelig Anordning; den sidste Maade ønsker jeg saa lidt benyttet som praktisk taget muligt, for at man ikke skal blive udsat for, at Rigsdagen unddrages dens berettigede Indflydelse paa Lovgivningen paa Færøerne.

Jeg skal til sidst tillade mig at gøre en lille Bemærkning om et sprogligt formentlig uheldigt Punkt. Der staar i Lovforslagets 3die Stykke, 5te Linie, Ordene „ham“ og i Parentes „hende“. Jeg synes, man i saadanne Tilfælde bør benytte — i dette Tilfælde passer det formentlig bedst — Udtrykket „den paagældende“. Jeg ved vel, at den samme Sprogform er blevet benyttet i Lagtingets Forslag, ligesom jeg ved, at den er blevet benyttet i vor Grundlov, nemlig i § 35, 1ste Stykke, 1ste Linie, men det gør jo ingenlunde Sagen bedre. Imidlertid ønsker jeg ikke, at der skal foretages nogen Ændring, jeg tillægger ikke dette nogen større Vægt, men jeg vil bare pege derpaa, for at der maaske kan blive taget Hensyn til det i Fremtiden i lignende Tilfælde.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet af det ærede Medlem for 7de Kreds (Effersø). Med Hensyn til den Bemærkning, det ærede Medlem gjorde om Formuleringen af 3die Stykke, vil jeg i al Almindelighed give det ærede Medlem Ret i, at der ingen Grund er til denne Udtryksmaade: at sætte hun eller hende i Parentes. Jeg er ingen Tilhænger af den og har aldrig anvendt den, har ogsaa søgt at faa den til at gaa ud de Steder, hvor jeg overhovedet har haft nogen som helst Indflydelse derpaa. Naar jeg ikke desto mindre ikke har rørt ved den i dette Tilfælde, er det til Dels, fordi Lovforslaget er vedtaget saaledes oppe i Lagtinget og jeg ikke vidste, om man paa Færøerne lagde mere Vægt paa at faa „hende“ med, end man gør henede.

Men der er ogsaa en mere reel Grund, nemlig følgende: Hvor det drejer sig om forsørgelsesretlige Bestemmelser, vil der efter